

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. P. Ch.**, zastoupen advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 5**, se sídlem nám. 14. října 4, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2005 čj. 3709/5/AEA-1/4, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2007 č. j. 1 Cad 61/2007 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **se přiznává** odměna za zastupování v částce 1600 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2007 č. j. 1 Cad 61/2007 - 30, jímž byla odmítnuta žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného usnesení městského soudu vyplývá, že žalobou, která byla doručena městskému soudu dne 23. 5. 2006 (k poštovní přepravě podána dne 22. 5. 2006) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým byla nezletilému oprávněnému D. Ch. zamítnuta žádost o přídavek na dítě ode dne 1. 1. 2005. Městský soud zjistil, že do tohoto správního rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru sociální péče a zdravotnictví, ze dne 10. 8. 2005 čj. MHMP 144612/2005, SSP/268/05 tak, že

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, bylo zrušeno. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29. 8. 2005.

Městský soud žalobu zamítl jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), protože nebyla podána ve lhůtě 2 měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl: „...žalobou napadené rozhodnutí (finální – o posledním opravném prostředku) jsem obdržel a bylo mi doručeno dne 20. března 2006. Dvouměsíční lhůta by tak vypršela 20. května – ježto tento den připadal na sobotu, lhůta byla zachována i v pondělí 22. května 2006. Tétož dne – tedy 22. května 2006 byl také úkon učiněn a lhůta byla tak zachována“. Toto tvrzení stěžovatel v rámci řízení o kasační stížnosti ještě jednou zopakoval a bylo také uvedeno v doplnění kasační stížnosti, které vypracovala ustanovená zástupkyně stěžovatele.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), když neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Kasační stížnost stěžovatel opřel o § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy o tvrzenou nezákonnost napadeného usnesení, která má spočívat v tom, že stěžovatel podal žalobu včas a neměla být tudíž odmítnuta jako opožděná.

Stěžovatel výslovně podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedenému v záhlaví. Pokud v kasační stížnosti opakovaně tvrdí, že „žalobou napadené rozhodnutí – finální“ obdržel dne 20. 3. 2006, takže žalobu podal včas, pak v kasační stížnosti ani v opakovaném podání nesdělil, o jaké rozhodnutí se má jednat, který orgán a kdy je vydal a pod jakým číslem jednacím. V soudním ani správním spise se rozhodnutí, které by bylo snad možno identifikovat jako stěžovatelem tvrzené rozhodnutí správního orgánu, nenachází.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že městský soud nerozhodl nezákonně, když žalobu odmítl jako opožděně podanou, a kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stadiu řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných úředních povinností nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně - advokátka, jejíž odměnu za zastupování a hotové výdaje hradí stát. Zástupkyni byla přiznána odměna za dva úkony právní služby po 500 Kč a náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč, celkem tedy 1600 Kč. Tato částka jí bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu